

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. L.**, bytem, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2013, č. j. KUZL-50987/2013, sp. zn. KUSP-50987/2013/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 18.9.2013, č. j. KUZL-50987/2013, sp. zn. KUSP-50987/2013/DOP/Mu, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vizovice, odboru přestupkového a správního (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 6.6.2013, č. j. MUVIZ 11069/2013. Rozhodnutím

správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 9.10.2012 v 16:04 hod. na silnici č. I/69 v obci Jasenná u domu č. p. 124 ve směru jízdy na Vsetín při řízení motorového vozidla tov. značky Renault Megane Scénic, r. z. 2Z9 7767 jel rychlostí 74 km/hod, tj. po odpočtu tolerance měřicího zařízení rychlostí 71 km/hod, a překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 21 km/hod. Žalobci byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 4.000 Kč, a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný vedl řízení nezákonně při existenci předběžné otázky (podezření, že oprávněná úřední osoba spáchala trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby), která byla žalobcem vznesena v průběhu řízení. Žalobce uvádí, že podle ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu si správní orgán nesmí učinit úsudek o otázce, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt, což správní orgán v dané věci učinil a tím zatížil své rozhodnutí závažnou vadou řízení. Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně byl povinen správní řízení přerušit.

Žalobce dále namítá, že ze správního spisu není zřejmé, v kolik hodin bylo vydáno usnesení o nevykloučení úřední osoby, a zda v důsledku tohoto neproběhlo ústní jednání v době, kdy bylo možné pochybovat o podjatosti úřední osoby. Za tímto účelem žalobce navrhuje soudu, aby si vyžádal od správního orgánu prvního stupně informaci o tom, kdy bylo předmětné usnesení vydáno. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že provedení výslechu svědků je úkonem, který nesnese odkladu ve smyslu ust. § 14 odst. 4 správního řádu.

Žalobce namítá, že provedené svědecké výpovědi jsou nepřípustným důkazem, jelikož svědci své výpovědi konzultovali jednak mezi sebou navzájem, jednak s oprávněnou úřední osobou (uvádí, že při příchodu zmocněnce žalobce do jednací místnosti se policisté společně s oprávněnou úřední osobou domlouvali na zaznačení místa měření rychlosti do mapového podkladu, a na podporu těchto tvrzení odkazuje na audio záznam z průběhu jednání). Za účelové žalobce považuje tvrzení správních orgánů, že v době příchodu zmocněnce žalobce do jednací místnosti probíhalo podání vysvětlení policistů v jiné věci. Jako důkaz k objasnění těchto skutečností žalobce navrhuje provedení výpisu z elektronické soupisky, z níž by vyplynulo, kdy byl založen zápis o podání vysvětlení a kdy byl tento upravován.

Žalobce má za to, že ačkoli žalovaný potvrdil usnesení správního orgánu prvního stupně, dle něhož oprávněná úřední osoba není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení, tato osoba postupovala ve věci nikoli nepodjatě. Žalobce namítá, že ač mu není znám konkrétní zájem úřední osoby či její konkrétní motivace vydat rozhodnutí o vině žalobce, k nastolení pochybností o nepodjatosti úřední osoby postačuje fakt, že konzultuje se svědky jejich svědecké výpovědi před jejich provedením, ponechává svědky v jednací místnosti i mimo dobu provádění jejich svědecké výpovědi, či se radí se svědky, jaké místo na mapě mají oba označit jako místo umístění silničního rychloměru. Tento postup žalobce považuje za vysoce nestandardní. Nadto žalobce namítá, že po vznesení námítky podjatosti úřední osoba

nepostupovala v souladu s ust. § 14 odst. 3 správního řádu, když bezodkladně neuvědomila svého představeného a sdělila, že nehledě na vznesenou námitku podjatosti bude pokračováno v řízení.

Žalobce namítá, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s jeho námitkami zpochybňujícími správnost nastavení měřicího zařízení. Namítal, že radar nebyl nastaven pod úhlem 22° , jak stanovuje návod k obsluze měřicího zařízení, a že z tohoto důvodu policisté sjednocovali své svědecké výpovědi tak, aby místo postavení silničního rychloměru bylo určeno tak, aby úhel směřování byl v souladu s dalšími podklady obsaženými ve spisovém materiálu. Žalobce odkazuje na nákres úhlu měření, v němž do mapy, která je součástí spisového materiálu, a ve které policisté určili postavení služebního vozidla, zakreslil úhel 19° jako úhel směřování kamery a úhel 22° jako úhel směřování hlavy radaru. Ze zakresleného postavení vozidla podle názoru žalobce vyplývá, že buď ani jeden z úhlů nesměřoval na dům č. p. 124, a že tedy policisté buď nepravdivě zakreslili polohu radaru, nebo lhali, když tvrdili, že úhel kamery a hlavy radaru směřoval k domu č. p. 124, nebo kamera a hlava radaru směřovaly k domu č. p. 124, avšak nebyl dodržen úhel měření 22° . Žalobce má za to, že se žalovaný s touto námitkou nevypořádal řádně, pokud toliko uvedl, že námitku považuje za lichou. Žalobce uvádí, že rychlost stanovená radarovým měřičem je funkce rychlosti objektu, ale také převrácené hodnoty kosinu úhlu odklonu svazku od osy pohybu měřeného vozidla (v změr = v real . k . $1/\cos \alpha$). Žalobce namítá, že policisty označená poloha byla zanesena do obrázku a byla pokládána za výchozí polohu měřice, poté byla do obrázku zanesena osa snímání kamery a radarové hlavy na dům č. p. 124, k určení osy snímku byla použita dopravní značka, kterou je možné pozorovat na snímku z měření. Z nákresu je podle názoru žalobce zřejmé, že svazek radarového paprsku nemohl svírat s osou pohybu vozidla 22° , jak specifikuje návod k obsluze, ale že vozidlo bylo měřeno v úhlu zcela nepřijatelných 3° . S ohledem na shora uvedené má žalobce za prokázané, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze a výsledná hodnota je odlišná od skutečné hodnoty veličiny rychlosti. K tomu žalobce doplňuje, že žalovaný nemohl posoudit, zda měření rychlosti probíhalo v úhlu stanoveným návodem k obsluze, neboť důkaz zaznačením umístění rychloměru do mapy je jednak zmanipulovaný z důvodu dohody svědků, jednak proto, že žalovaný odmítl provedení důkaz fotografií z místa měření. Takovýto důkaz by podle názoru žalobce mohl objasnit, jak bylo vozidlo postaveno, a umožnil by dokázat, že úhel směřování radarové hlavy nebyl 22° . Žalobce namítá, že neprovedením navrhovaných důkazů žalovaný krátil žalobce na uplatnění jeho práv spočívajících v navrhování důkazů a jejich provedení, či řádné zamítnutí s odůvodněním.

Žalobce se neztotožňuje s argumentací správních orgánů, které vyloučily možnost jakékoli manipulace se snímkem změřené rychlosti dodatečnou počítačovou úpravou. Žalobce má za to, že otázka úpravy fotografie je otázkou několika minut práce grafika, a z tohoto důvodu byl plně na místě jeho návrh na doložení originálu fotografie s časovým razítkem.

Žalobce namítá, že žalovaný se řádně nevypořádal s odvolací námitkou ohledně věrohodnosti svědeckých výpovědí. Pokud žalobce namítal nevědomost policistů ohledně korektního nastavení rychloměru, měl se žalovaný s touto námitkou řádně vypořádat.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že žalovanému nebyl v době vydání rozhodnutí znám obsah audio nahrávky, na kterou žalobce v žalobě odkazuje. K námitce podjatosti žalovaný uvádí, že správní orgán pro řešení námítky podjatosti zvolil nejrychlejší možný způsob, když kontaktoval vedoucí odboru, která usnesením téhož dne rozhodla o nepodjatosti, a následně správní orgán pokračoval v ústním jednání výslechem svědků. Žalovaný nadto trvá na tom, že výslech čtyř předvolaných svědků k ústnímu jednání byl úkonem, který i přes podanou námitku podjatosti nesnesl odkladu a správní orgán byl oprávněn jej provést. Žalovaný uvádí, že úřední osoba ani svědci a nepopřeli, že byli v čase mezi 9:00 a 9:13 hod. přítomni v kanceláři úřední osoby, podávali zde však vysvětlení k jinému případu; dokazování svědeckými výpověďmi ve věci žalobce fakticky proběhlo až v čase od 9:50 do 11:25 po vydání usnesení o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Svědecké výpovědi policistů jsou tak podle názoru žalovaného důkazy získanými v souladu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu. K namítané existenci předběžné otázky žalovaný uvádí, že jeho rozhodnutí nebylo závislé na případném trestním řízení, neboť úloha úřední osoby již v té době skončila. K tomu žalovaný uvádí, že dosud nebylo proti žádné trestní řízení zahájeno a vedeno.

Co se týče námitek směřujících k nesprávnému měření rychlosti, žalovaný uvádí, že vzorec použitý žalobcem není správný a že výpočet rychlosti vozidla je možno ověřit dle vzorce definovaného na str. 11 návodu k obsluze. Žalobcem zjištěný úhel 3° je podle názoru žalovaného nesprávný, neboť měření rychlosti nemůže probíhat pod jedním kumulativním úhlem. Žalovaný trvá na tom, že fotografie pořízené radarovým rychloměrem nelze jakkoli dodatečně upravovat. Uvádí, že naměřené údaje se evidují na paměťové médium rychloměru a policisté do aktu kritického měření hranice překročení rychlosti nemohou žádným způsobem vstoupit a měřené údaje dodatečně do snímku vepsat. Editovat je možné pouze tabulku pod snímkem, kam doplní stanoviště, místo měření a registrační značku.

Žalovaný uvádí, že stěžejním důkazem o spáchání přestupku je výstup z radarového rychloměru, přičemž výslech zasahujících policistů dokreslil zjištěný skutkový stav. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že pro měření rychlosti musejí policisté dodržet pokyny dané návodem k obsluze, aby měření vozidel bylo provedeno úspěšně. V opačném případě by radarový rychloměr buď rychlost nezměřil vůbec, nebo by se na výsledném snímku objevila pouze část vozidla, popř. by toto absentovalo zcela. Žalovaný konstatuje, že námitku věrohodnosti policistů dostatečně vypořádal, a že přestupek překročení rychlosti není přestupkem, který se prokazuje toliko svědectvím policistů, ale výstupem z radarového rychloměru.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce uvádí, že audionahrávku nepředložil v průběhu správního řízení z důvodu svého procesního postupu. Nahrávkou je podle názoru žalobce prokázán nikoli nestranný přístup úřední osoby, kdy tato průběh ústního jednání popisovala odlišně od průběhu, jak je zachycen na nahrávce. K otázce podjatosti úřední osoby žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn.

7 A 192/2000 opětovně namítá, že do doby vydání písemného rozhodnutí o podjatosti nesmí úřední osoba činit žádné úkony, a že výslech svědků není úkonem bezodkladným, neboť svědky bylo možné vyslechnout v jiném termínu. Pokud žalovaný ve vyjádření zpochybňoval vzorec k výpočtu rychlosti, žalobce namítá, že oba vzorce jsou zcela identické, jelikož Dopplerův posun je funkcí reálné rychlosti, rychlosti světla, frekvence vysílaného signálu a úhlu odklonu α ($f_d = f(v_{\text{real}} \cdot f_s \cdot c \cdot \cos \alpha)$). Žalobce doplňuje, že vzorec byl uveden pouze z důvodu dokázání závislosti měřené rychlosti na úhlu nastavení, což je ze vzorce patrné. Na podporu svého tvrzení, že v důsledku nedodržení úhlu odklonu 22° při měření rychlosti nemohla být změřená rychlost reálnou rychlostí měřeného vozidla, žalobce k replice přikládá odborný posudek zpracovaný

V reakci na repliku žalobce bylo soudu doručeno další vyjádření žalovaného, v němž žalovaný zpochybňuje relevanci žalobcem předloženého odborného posudku, když konstatuje, že není evidovaným soudním znalcem v oboru dopravy, ale pouze držitelem živnostenského oprávnění ohlašovací živnosti volné. Předložený posudek podle názoru žalovaného neobsahuje žádný relevantní podklad ani řádné odůvodnění, proč bylo měření rychlosti policisty provedeno v rozporu s návodem k obsluze, ani proč naměřená rychlost neodpovídá rychlosti měřeného vozidla.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku ze dne 26.10.2012, fotografický snímek č. 13217, na kterém je zachyceno žalobcem řízené vozidlo se záznamem rychlosti 74 km/hod, ověřovací list č. 254/11 o ověření silničního radarového rychloměru AD9C v. č. 05/0147, a výpis z evidenční karty řidiče

Dne 26.11.2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 6.12.2012. Z tohoto jednání se žalobce omluvil z důvodu, že se předmětného dne nachází na školení soudních exekutorů. Další termín ústního jednání byl nařízen na den 2.1.2013. Protože se žalobce k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo sdělení důležitého důvodu nedostavil, projednal správní orgán prvního stupně přestupek žalobce v jeho nepřítomnosti. Dne 2.1.2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva zmocněnce žalobce z ústního jednání z důvodu akutní nevolnosti. Kromě omluvy obsahovala písemnost i návrh na provedení dokazování.

Další termín ústního jednání byl správním orgánem prvního stupně nařízen na 19.2.2013. Po zahájení ústního jednání, k němuž se dostavil zmocněnec žalobce v substituci se zpožděním, zmocněnec žalobce vznesl námitku podjatosti úřední osoby. Poté, co bylo zmocněnci žalobce sděleno, že řízení se nepřerušuje a že o námitce podjatosti bude rozhodnuto, zmocněnec žalobce ústní jednání opustil. O námitce podjatosti vedoucí odboru přestupkového a správního tentýž den rozhodla tak, že oprávněná úřední osoba není vyloučena z projednávání a rozhodování v předmětném řízení. V průběhu ústního jednání došlo k výslechu svědků – zasahujících policistů.

Po provedeném ústním jednání byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož zmocněnec žalobce využil.

Dne 6.6.2013 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Vizovice, odboru přestupkového a správního, č. j. MUVIZ 11069/2013, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodnutím ze dne 18.9.2013, č. j. KUZL-50987/2013, sp. zn. KUSP-50987/2013/DOP/Mu, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Argumentaci žalobce, že žalovaný vedl řízení v rozporu se zákonem, když nepřerušil řízení, ačkoli žalobce v průběhu řízení vznesl námitku existence předběžné otázky, soud neshledal důvodnou. Soud nezpochybňuje, že podle ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu si správní orgán nemůže učinit úsudek o otázce, zda byl spáchán trestný čin, v průběhu řízení však nevystala žádná skutečnost, která by nasvědčovala existenci předběžné otázky spočívající v pochybnostech o tom, zda se úřední osoba dopustila trestného činu. Pokud správní řád v ust. § 57 odst. 2 správnímu orgánu ukládá povinnost přerušit správní řízení po dobu řízení o předběžné otázce, jedná se nepochybně o řízení již zahájená. V daném případě však ze správního spisu nevyplývalo (a žalobce ostatně nic takového ani netvrdil), že by vůči oprávněné úřední osobě bylo jakékoli trestní řízení zahájeno, správnímu orgánu tedy nelze přičítat k tíži, pokud z tohoto důvodu správní řízení nepřerušil.

Pokud žalobce namítá, že existovala důvodná pochybnost o tom, že oprávněná úřední osoba správního orgánu prvního stupně postupovala v rozporu s ust. § 14 odst. 3 správního řádu, tj. že ústní jednání s výsledkem svědků proběhlo dříve, než bylo rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené žalobcem, soud této námitce nepřisvědčil. Na základě dokumentů, které jsou součástí správního spisu (zejména usnesení ze dne 19.2.2013, kterým bylo rozhodnuto o nevykloučení oprávněné úřední osoby z projednávání a rozhodování v řízení, a protokol z ústního jednání ze dne 19.2.2013) podle názoru soudu nevystává pochybnost o tom, v jakém pořadí došlo dne 19.2.2013 v průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně k jednotlivým úkonům. Z obou těchto dokumentů zcela jasně vyplývá, že o námitce podjatosti vznesené zmocněncem žalobce v úvodu ústního jednání zahájeného dne 19.2.2013 cca v 9:15 hod. bylo rozhodnuto příslušnou představenou téhož dne v 9:45 hod., přičemž v ústním jednání bylo následně pokračováno výsledkem čtyř svědků –

zasahujících policistů. Vzhledem k tomu, že jak protokol o ústním jednání, tak usnesení o nevykloučení úřední osoby jsou tzv. veřejnými listinami nadanými presumpcí správnosti, soud nemá důvod o jejich obsahu (včetně přesného času rozhodnutí o nevykloučení úřední osoby) pochybovat, a provádění dalšího dokazování za účelem zjištění, kdy konkrétně bylo nevykloučení úřední osoby rozhodnuto, by považoval za nadbytečné. Závěr, že o nevykloučení úřední osoby bylo rozhodnuto již před provedením dokazování výsledkem svědků, nemůže být zpochybněn ani žalobcem tvrzeným průběhem rozhovoru oprávněné úřední osoby a zmocněnce žalobce v úvodu ústního jednání. Z tohoto rozhovoru vyplynulo pouze to, že řízení nebude přerušeno, nikoli, že nebude bezprostředně rozhodováno o námitce podjatosti. Soud má stejně jako žalovaný za to, že pokud bylo o námitce podjatosti rozhodováno bezprostředně po jejím podání, nebyl důvod pro přerušení řízení ve smyslu ust. § 64 správního řádu, jelikož nic nebránilo tomu, aby po rozhodnutí o námitce podjatosti bylo (v případě rozhodnutí o nevykloučení úřední osoby) v ústním jednání ihned pokračováno. Žalobci nic nebránilo vyčkat rozhodnutí o námitce podjatosti; tím, že okamžitě po vznesení námítky podjatosti opustil místnost, se však sám práva být tomuto rozhodování přítomen vzdal.

Co se týče vlastní námítky podjatosti, žalobce podjatost oprávněné úřední osoby spatřoval v tom, že v době příchodu zmocněnce žalobce na ústní jednání ke správnímu orgánu prvního stupně dva policisté, kteří měli být ve věci vyslýcháni jako svědci, s oprávněnou úřední osobou konzultovali své svědecké výpovědi týkající se místa měření rychlosti v dané věci. Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro něj lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla ovlivnit výsledek řízení. Soud je stejně jako příslušná představená, resp. žalovaný toho názoru, že žádné okolnosti, na základě kterých by bylo možné pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, v daném případě nebyly shledány. Pouhá přítomnost oprávněné úřední osoby a osob, které měly být v řízení vyslýchány jako svědci u monitoru počítače oprávněné úřední osoby s mapou obce Jasenná podle názoru soudu nijak nenásvědčuje tomu, že by oprávněná úřední osoba měla jakýkoli zájem na výsledku řízení.

Pokud žalobce v důsledku tohoto pochybení oprávněné úřední osoby považuje provedené svědecké výpovědi policistů za nepřipustné důkazy, soud konstatuje, že i v případě, že by důkazy svědeckými výpověďmi nebyly z tohoto důvodu shledány přípustnými, tato skutečnost nemohla mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. na zjištěný skutkový stav ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Bez ohledu na průběh ústního jednání (včetně událostí předcházejících jeho zahájení) je totiž nutné zohlednit, že skutkový stav zjištěného přestupku byl v daném případě prokázán nikoli výpověďmi zasahujících policistů, ale výstupem z radarového rychloměru, dle něhož žalobce jako řidič motorového vozidla překročil povolenou rychlost v obci stanovenou zákonem o silničním provozu. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem AD9C v. č. 05/0147 číslo 13217, dle něhož žalobce dne 9.10.2012 v čase 16:04:45 hod. v obci Jasenná překročil nejvyšší povolenou rychlost pro jízdu v obci 50 km/hod nejméně o 21 km/hod., nikoli svědecké výpovědi policistů, které tvořily pouze

doplňující podklady a které podle názoru soudu nemohly vnést do zjištěného skutkového stavu nic nového. Na rozdíl od přestupků zjišťovaných pouhým okem (např. nepřipoutání se bezpečnostními pásy, držení telefonního přístroje v ruce apod.), u nichž bývá svědectví policistů jediným způsobem, jak přestupek prokázat, v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti bývá dostačujícím podkladem právě záznam (ať už fotografický snímek či videozáznam) ze silničního rychloměru. Žalobce ostatně neuvedl nic konkrétního, co mělo být svědeckými výpověďmi policistů prokázáno (s výjimkou obecných tvrzení zpochybňujících použití radaru v souladu s návodem k obsluze). Z tohoto důvodu soud považuje za bezpředmětné se zabývat použitelností svědeckých výpovědí jako důkazů z důvodu jejich údajné manipulace.

Námítku, v níž žalobce zpochybňuje správnost postupu policistů při měření rychlosti v důsledku chybného nastavení měřícího zařízení, soud považuje za zcela zmatečnou. Žalobce namítá, že vozidlo žalobce bylo měřeno pod jiným úhlem, než je specifikováno v návodu k obsluze, k těmto závěrům však dochází pouze na základě obsahu svědeckých výpovědí zasahujících policistů (žalobce vycházel zejména z tvrzení policistů, že úhel kamery a hlavy radaru směřoval k domu č. p. 124 a z policisty zakresleného místa měření rychlosti), jejichž přípustnost sám vylučuje. Soud nadto konstatuje, že žalobcem zakreslená poloha měřícího vozidla neodpovídá tvrzení policistů (svědek nstržm. M. výslovně uvedl, že měřící vozidlo stálo rovnoběžně se silnicí, zatímco žalobce vozidlo zakreslil do mapy tak, že svírá s osou vozovky úhel) a že z tvrzení policistů nevyplývá ani skutečnost, že by hlavice radaru a kamera byly nasměřovány přímo k průčelí domu č. p. 124 (z výpovědí svědků pouze vyplynulo, že hlavice radaru a kamera byly nasměřovány k domu č. p. 124). Žalobce tak podle názoru soudu nepředložil žádné takové tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, resp. že naměřená rychlost neodpovídala skutečnosti. Jako relevantní důkaz soud nepovažuje ani žalobcem předložený odborný posudek vypracovaný Tento posudek jednak stejně jako žaloba neobsahuje žádný relevantní podklad pro závěr, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze (vychází ze stejných, shora uvedených, nepřesných předpokladů), především se však nejedná o posudek zpracovaný evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy, soudu tak není zřejmá odborná kvalifikace autora, na základě níž byl tzv. odborný posudek vypracován. Naproti tomu soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení žalovaného podpořené návodem k obsluze, že úhel radarové hlavy a digitální kamery byly v daném případě nastaveny v souladu s návodem k obsluze, neboť tyto se nastaví pouze jejich otočením do správného směru v aretovaných držácích (držáky mají pevně nastavenou aretaci na 22° pro radarovou hlavu a 19° pro digitální kameru). Soud má za nepochybné, že rychlost vozidla žalobce byla měřena pod správným úhlem, zcela v souladu s návodem k obsluze, neboť jiné nastavení úhlů měření s ohledem na shora uvedené ani není možné. Na tento závěr nemůže mít vliv ani přesná poloha měřícího vozidla, zjišťování této otázky (a za tím účelem provedené dokazování – např. pořízením fotografií měřícího vozidla na místě měření) proto soud shledal nadbytečným.

Konečně soud neshledal důvodným ani namítaný nedostatek spočívající v nedoložení originálu fotografie s časovým razítkem. Třebaže soud na rozdíl od žalovaného a správního orgánu prvního stupně připouští, že kopii snímku z radarového rychloměru je možné graficky

upravit, tato skutečnost sama o sobě nezakládá důvod pro provádění důkazu originálem pořízené fotografie. Argumentace žalobce, že pořízená fotografie by mohla být ve srovnání s jejím originálem v elektronické podobě jakkoli falzifikovaná, je totiž čistou spekulací, neopírající se o žádná fakta a ani ze shromážděných důkazních prostředků nevyplynulo nic, co by správnost a korektnost informací zachycených na tomto listinném důkazu (že se jedná o fotografii vozidla žalobce, čas, rychlost a místo výskytu měřeného vozidla) zpochybňovalo. Za této situace by soud zkoumání, zda nedošlo k falzifikaci tohoto stěžejního důkazu, považoval za zcela nadbytečné.

S ohledem na shora uvedené nezbyvá než konstatovat, že žalobce svými tvrzeními nevnesl do řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisového materiálu naopak plynou jasné důkazy o tom, že žalobce dne 9.10.2012 v čase 16:04:45 hod. řídil motorové vozidlo v obci Jasenná rychlostí nejméně o 21 km/hod vyšší, než je nejvyšší povolená rychlost, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

Ze všech uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. listopadu 2014

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně